

Tavas van

Tavas van; gyönyörű, kerti munkára való idő. Szereti vagy nem az ember az ásást, az idő sürget, mert mostanában hirtelen hozza a nyár a forróságot. Sietni kell az ásással, a veteményezéssel, ha nem akarunk lemaradni a világ rendjétől. Nem könnyű munka az ásó nyelét keményen szorítva, pár centit haladva monoton folytonossággal ugyanazokat a mozdulatokat végezni. A szem a földre szegezve, mert az ember oda kell figyeljen saját munkájára, ha bármilyen egyszerűnek tűnik is az. Minden ásónnyommal felforgatott földdarab a maga helyére kell, hogy kerüljön. Rend a lelke mindennek, mindent a maga módján kell végezni, az ásás nem nézhet ki disznótúrásnak! Szóval ahogy nagyokat fújva ásom a földet egykedvűen, mészázva a rögök felett, egyszer csak az egyik ásónnyom egy kisebb hangyabolyt forgat ki a föld tetejére. Semmi új – gondolom, történt már ilyesmire is egyszer –, pár pillanattal nézem, ahogy a kétségbeesett dolgozó mentik a menthetőt. Egyik a már kikelt bábút, a másik a még tojásban lévő lárvát kapja, hordja nagy sietve, szinte fejvesztve, irányt és célt tévesztve nagy futkosással. Láttam már ilyet: ők teszik a dolgukat, én is az enyémet,

dolgozom tovább. Illetve dolgoznék, de mit ad Isten, a következő ásónnyom tetején egy giliszta kerül napvilágra épp a hangyák mellé. Nagy, egészséges fényes teste, megérezve a világosságot, gyors rángatózásokkal és ide-oda dobálózással próbál tiltakozni a nem kívánt helyzete ellen. Rángatózása vagy látásra került csupaszsága hozta-e rá a bajt, nem tudhatom, de tény, hogy a hangyák hamar felfigyeltek a hirtelen közjük került gerinctelenre. Először páran, aztán mind többen hagytak csapat-papot – mondanánk mi emberek, de ők bábót, lárvát odahagyva nagy sietve nekiestek a váratlan potyának. Csípték, beleakaszkodva, húzták-nyúzták, cibálták, ki milyen irányba tudta. Mit tehetett a szerencsétlen giliszta? Hiába dobálta magát tekergőzve a göröngyök között. Csúszós, ragadós masszát vont maga köré, de az sem segített, a prédára éhes, csak hasára gondoló hangyasereg nem hagyta magát, igaz, mindegyikük maga felé cibálta a vélt vagy valódi zsákmányt. Ám egyszer csak pillanatok alatt minden megváltozott! Nem tudom, melyik vége a gilisztának – mert ugyebár neki két vége, akarom mondani két feje van – beindult. Vissza a rögök közé, a föld alá. Az egyik

fej, az egyik agy – ha van neki, nem vagyok állatszakerítő – úgy döntött, elhagyja a harcteret és visszabújik a föld alá, ahol rejte van csupaszsága. A hangyák sorra lemaradtak, a göröngyök lemaradtak őket a csúszós, mázgas testről. Pár percig még csalódottan keringtek ide-oda, de némi tétovázás után megkeresve, összeszedve a cserben hagyott utódokat, lerombolt honuk – akarom mondani: bolyuk –, sorsuk jobbra fordításához láttak. Én is levettem az államat az ásó nyeléről, ahová eddig bármészakodva támasztottam, és a magam dolgához láttam, mert maholnap itt a nyár, és hát minek is töltöm az időm a mások dolgával. Hangyák és giliszta, meg egy rakás jól ciripelő tücsök és zümmögő bogár. Tele a levegő figyelemfelhívó zajokkal és minden csupa virágillat. Tavasz van valahol a magasban, még nem látni, csak hallani: egy fecske hirdeti a nyarat.

Gábor Ferenc
Köröstárkány

Tisztelt Olvasótársaim!

Egy szónak is száz a vége, tényleg a nyakunkon a válság. Már-mint pártunk és kormányunk nyakán. Ugyanis az ortodox húsvét tiszteletére nem tudta „kedvenc” nyugdíjasainak folyósítani a nyugdíjakat. Legalábbis a zömének. Így aztán meglepetésünkre nem voltak sorok a számlafizetéseknel. Márpedig „azokon a napokon” – mármint, amikor pénz áll a házhoz – öregeink előszeregettel emlékeznek a jó sorban állós időkre, ugyanis a számlák befizetése szent, aztán a gyógyszer, majd azután jön a jelszó: „ha leszen, eszem”. És kormányunk ezt a kategóriát nem tudta maradéktalanul az ünnepi asztalhoz csalni. Nem hogy idő előtt, de még időben sem került a bukszába az „éhünk bére”.

Helyi szinten meg már nem is gondolhatnak kisnyugdíjasaink egy-két „kajabonra”, netán szeretetsomagra. Az egyik nyugdíjas szervezet próbálkozik, és ad is néha valamit, de az esemény minden alkalommal tolongásba fullad. Szóval nagy a „córesz”, ahogy Kohn bácsi mondaná. Biztos nagy a lelkiismeret-furdalás a honatyák és honleányok kebelében, ha belegondolnak. De nem gondolnak bele. Van ott elég gond. Ebbe az ünnepi hangulatba meg minek belerondítani ilyen kicsinységgel. Hiszen ez esetben nemzeti és felekezeti különbség nélkül „nem kapta meg a magát” sok nyugdíjas országszerte. Úgy kell neki, miért nem spórolt egy kicsit a téli hónapokban. Na hiszen, tulajdonképpen ez az a kategória (mármint a nyugdíjas), akire a mindenkori kormány mindig, mindenben számíthat. Ugyanis Ő – csupa nagy „ő”-vel – mindig elmegy szavazni vagy választani. Mér’, mér’? Hát azért, mert azelőtt csak szavazhatott, de nem választhatott. Ő mindig mindent először fizet be. Lásd januárban az adóhivatal. És egész évre ám azért az öt százalék kedvezményért (majd használja a városháza a kis pénzt). Aztán a közös költség, a villany, a telefon, a patika, a CARPO... húha, mindjárt nem marad semmi. De se baj. Van ócskapiac, van még egy pár kacsát, amit meg lehet próbálni eladni az emlékek piacán vasárnap. Bármennyire is megkönnyezük majd a hiányát annak a fránya nippnek, képnek, vázának. Vásárra vinni az emlékeket, a kedves tárgyat, a kedvenc könyvet, a terítőbe makramézott szeretetet, a gobelint és a régi, drága színházi látszóvet, amibe kár már belenézni, hisz csak fáj a múltba nézés is. És fájó szívvel, bögőrt odaadni a talán szánakozó, talán kárörvendő idegennek, akinek az csak egy darab, de neki? Neki talán az élet. Kétszerezsen is. És aztán lesni a postást a következő akárhányadikán. És minden megy tovább ugyanúgy.

És ezt a kategóriát veri át, várhatja meg, úz csúfot aprópénzzel, amit „nyugdíjpont érték emelésnek” csúfol ez a kormány. Mind ezt a legszebb keresztény ünnep alkalmával teszi, ami vagy teljes tehetetlenségre, vagy teljes impertinenciára vall.

Farkas László
Nagyvárad

Vasárnapi iskola mozgalom

A Jankay Misszió Békéscsábáról az egyik kiemelkedő „tantestületi” közösség, mely immáron a tizedik felévet kezdte meg Romániában a magyarok lakta területeken. Karitatív munkájuk kiterjedt Csángóföldre, Erdélyre és jelenleg a Partiumban tanítanak gyerekeket. A romániai magyar fiatalok játékosan, nem iskolászerűen ismerkednek a magyar nyelven keresztül a földrajzzal, történelemmel, magyar nyelvvel, művészetekkel és sok más hasznos dologgal. Tóth Balázné, Tóth Balázs, Tanka Ilona, Dancsó Géza nagy odaadással végzik karitatív munkájukat, azt sokszor összekötve a település életével.

Terveik szerint a békéscsábai Jankay Tibor Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Diákotthon idén nyáron 19-19 fővel két tábort is szervez Tenkére és környékére. A táborokban közös programokat szerveznek a helyi magyar gyerekekkel.

Képünkön a Jankay Misszió Békéscsaba Megyei Jogú Város Önkormányzatának Kisebbségi, Érdekegyeztető és Külkapcsolati Bizottsága által adományozott összegből az oktatási-nevelő munkához a belfényéri árvaháznak ajándé-

kozott egy darab DVD lejátszót, illetve 700 perces Magyar Népmesék rajzfilmsorozatot. Albert atya és a gyerekek nagy örömmel fogadták a modern lejátszót. A képen Ugrai Gábor és Prekop János adja át az adományt.

KÖZGAZDÁSZFÓRUM • A Romániai Közgazdászok Általános Egyesületének (AGER) megyénkbeli fiókja Bihar-Hajdú-Bihar eurorégiós közgazdászforumot rendez április 24-25-én a nagyvárad Continental Szállóban. Az eseményről részleteket dr. Ioana Pop Cohu egyetemi előadótól, menedzserasszisztentstől lehet megtudni az ipop@agerbihor.ro e-mail címen vagy a 0722/721-380-ás telefonszámon.

LAPAJÁNLÓ • Az *Erdélyi Riport* mai számának tartalmából: *Kakaslövők Apácán* – Bede Erika Brassó megyei riportja. *Lesz egy kis kongresszus* – Szűcs László vezércikke. *Hány napig tart egy Bajnai-év?* – hivatalába lépett a budapesti válságkezelő kormány. *A vezetőkes visszavág?* – összeállítás a romániai telefonpiacról. *Végletek, eltérő nézetek* – Ágoston Hugó heti hírmagyarázata. *Az atya mint választási ügynök* – Székely Ervin jegyzete a Górcső rovatban.

Könyvfesztivál a Millenárison – a magyar könyvünnep díszvendége a román irodalom. *Hasadnak rendületlenül* – Zsigmond Adél jegyzete. *Színészek dicsérete, Rejtélyek tisztá haza* – Simon Judit kritikái a Thalia rovatban. *Elrugaszkodás és visszatérés* – Zschránszky István értékelő írása a Reflex fesztiválról. *Mi ehető egy mosodában?* – strasbourgi gasztrojegyzet. *Erdélyi Riport* – a hét álhírei. *Egy kávé a berugában* – Králik Lóránd riportsorozata Baliról.

Teremtve találni újat – Fresh Art 2009

Nagyvárad és Debrecen önkormányzata idén közösen hirdeti meg a *Fresh Art* pályázatot.

Fiatal, pályakezdő képzőművészeket támogat és készítenek új, egyéni művek alkotására a *Fresh Art* pályázat, amelyet idén Debrecen és Nagyvárad önkormányzata közösen hirdet meg azoknak a 35 évesnél nem idősebb, hivatásos képzőművészeknek és a képző- vagy iparművészeti egyetemen – vagy jogelődjén – végzett alkotóknak, akik Debrecen és Nagyvárad vonzáskörzetében élnek.

Új, kiállításon eddig nem szerepeltetett, 2008-2009-ben készült műveket várnak a szervezők. A pályázat díjazottját – a legkiválóbbnak ítélt művek alkotóját – önálló kiállítással jutalmazzák jövőre a Debreceni Művelődési Központ Mű-Terem Galériájában és Nagyváradon.

A jelentkezési lapokat személyesen a nagyvárad polgármesteri hivatal sajtóirodájában (129. szoba) lehet leadni a részvételi feltételeket igazoló dokumentumokkal, vagy e-mailben elküldhető a comunicare_pmo@yahoo.com címre.

A jelentkezési lap a www.oradea.ro, illetve a www.debrecenimuvkozpont.hu honlapról letölthető, vagy személyesen igényelhető a polgármesteri hivatal sajtóirodájában (129. szoba)

Az alkotásokat május 20-22. között 10.00-18.00 óráig lehet leadni a nagyvárad Városi Művelődési Háznál (Ferdinánd király tér 2. szám), Adelina Turcanál.